

Kravets V., Veselov M., Potapenko A. Criminal and Legal Prevention among Elderly People

In the article the criminological analysis of the current state of crime seniors. Attention is paid to the problem of the lack of a clear definition of the term «old age» in the law. After analyzing other areas of regulation, proposed in criminal relations under the term «elderly people» to understand the identity of male and female, who has reached 60 years. The features penal crime prevention among the elderly, and the importance of the elderly person for purpose of criminal punishment and its serving. In particular, in the context of legal regulation of responsibility elderly addressed such issues as establishing legislative expediency upper age limit of criminal responsibility; sanity problems of the elderly; impose penalties on the problems of the elderly; definition elderly as grounds for mitigation or dismissal from the actual serving of punishment.

Driven by a critical assessment and justified the unreasonableness of a fixed upper age limit for criminal liability. It is noted that increasing criminal liability for persons who have committed criminal offenses in the elderly as a means of improving the penal crime prevention in general is not a matter of debate among experts in the field of criminal law or criminology, as it is deprived of any meaning. However, it has been suggested that the liberalization of criminal responsibility older people should have reasonable limits, since excessive humanization of responsibility for this category of persons may result in reverse (negative) effect. Formulated a series of recommendations aimed at improving the criminal and criminal procedural legislation of Ukraine in the field of crime prevention elderly. Proposed requirement for psychiatric examination to determine the state of sanity if a suspect is a person of advanced age.

Key words: *age, crime, criminal liability, the elderly, crime prevention.*

УДК 343.44

М. Й. Кулик

**ДОТРИМАННЯ ПРАВ ОСОБИ, ВИДАЧА
(ЕКСТРАДИЦІЯ) ЯКОЇ ЗАПИТУЄТЬСЯ, З
УРАХУВАННЯМ ПРАКТИКИ
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ**

Статтю присвячено аналізу практики Європейського суду з прав людини щодо порушень державою гарантованих Європейською конвенцією прав при вирішенні питання про екстрадицію особи.

Під час вирішення питання про екстрадицію уповноважені правоохоронні органи України мають урахувати ситуацію з дотриманням прав людини в запитуючій державі, зокрема щодо жорстокого поводження. Для цього як джерела оцінки ситуації на предмет жорстокого поводження в контексті статті 3 Європейської конвенції рекомендується використовувати матеріали неурядової організації «Міжнародна Амністія»; інформацію від урядових джерел, включаючи Державний департамент США; матеріали Гельсінської Федерації з прав людини тощо.

Визначено фактори, що впливають на гарантії дотримання основоположних прав і свобод особи, та які потрібно враховувати при прийнятті Україною рішення про екстрадицію. Це законність затримання для екстрадиції; гарантування безпеки в разі екстрадиції особи (у контексті статті 3 Європейської конвенції); гарантування справедливого судового розгляду в разі видачі особи (у

контексті статті 6 Європейської конвенції); вичерпання та ефективність національних засобів захисту.

Ключові слова: *затримання, екстрадиція, права особи, жорстоке поводження, Європейський суд з прав людини, Конвенція про захист прав людини й основоположних свобод.*

Постановка проблеми. Правове регулювання екстрадиційних відносин здійснюється різними галузями права: нормами міжнародного права – це обумовлено тим, що особа передається від однієї держави іншій на підставі міжнародних договорів; нормами кримінального процесуального права України – тому що ці відносини відбуваються у сфері кримінального судочинства України; крім того, застосовуються норми кримінального, кримінально-виконавчого, адміністративного та інших галузей права [1, с. 20]. Поряд із цим, незалежно від сфери правового регулювання, у разі екстрадиції особи до іншої держави Україна бере на себе зобов'язання дотримуватися основних її прав і законних інтересів, що гарантовані Конвенцією про захист прав людини й основоположних свобод (далі – Європейська конвенція) [2].

Проте практика Європейського суду з прав людини свідчить про численні порушення прав людини під час здійснення екстрадиції, зокрема Україною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням проблемних аспектів гарантування прав особи при здійсненні екстрадиції займалися І. Басиста, В. Березняк, О. Виноградова, В. Галаган, О. Гоцул, О. Калачова, І. Кушнір, С. Лихова, Л. Максимів, С. Нестеренко, О. Корніліна, Т. Кузик, Ю. Чорноус, І. Шевчук та інші. Запропоновані способи вдосконалення інституту екстрадиції не охоплюють усього комплексу проблем забезпечення прав і свобод людини під час видачі особи іншій державі, що зумовлює потребу в продовженні вивчення цього напрямку.

Формування цілей. Метою статті є аналіз практики Європейського суду з прав людини щодо порушень основоположних прав особи, видача (екстрадиція) якої запитується, та визначення критеріїв прийняття рішення про екстрадицію в контексті Європейської конвенції.

Виклад основного матеріалу. Виконання міжнародно-правових зобов'язань держави щодо екстрадиції не позбавляє необхідності дотримання правоохоронними органами прав особи, видача якої запитується. Аналіз практики Європейського суду з прав людини свідчить про численні порушення гарантованих Європейською конвенцією прав та свобод людини під час екстрадиції особи в межах міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. Результатом таких порушень стали напрацьовані європейською спільнотою позиції щодо дотримання основоположних прав особи під час вирішення питання про видачу особи іншій державі.

Тож відповідно до практики Європейського суду з прав людини, уповноваженні правоохоронні органи Україні мають при прийнятті рішення про видачу особи, видача якої запитується, урахувати такі

фактори, що впливають на гарантії дотримання основоположних прав і свобод особи:

1. Законність затримання для екстрадиції.

Відповідно до частини 1 статті 5 Європейської конвенції кожен має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, установлені законом:

- a) законне ув'язнення особи після засудження її компетентним судом;
- b) законний арешт або затримання особи за невиконання законного припису суду або для забезпечення виконання будь-якого обов'язку, установленого законом;
- c) законний арешт або затримання особи, здійснене для допровадження її до компетентного судового органу за наявності обґрунтованої підозри у вчиненні нею правопорушення або якщо обґрунтовано вважається необхідним запобігти вчиненню нею правопорушення чи її втечі після його вчинення;
- d) затримання неповнолітнього на підставі законного рішення для застосування наглядових заходів виховного характеру або законне затримання неповнолітнього для допровадження його до компетентного органу;
- e) законне затримання осіб для запобігання поширенню інфекційних захворювань, законне затримання психічнохворих, алкоголіків або наркоманів чи бродяг;
- f) законний арешт або затримання особи, щоб запобігти її недозволеному в'їзду в країну чи особи, щодо якої провадиться процедура депортації або екстрадиції.

У частинах 2 та 3 статті 5 Європейської конвенції зазначено, що кожен, кого заарештовано, має бути негайно поінформований зрозумілою для нього мовою про підстави його арешту й про будь-яке обвинувачення, висунуте проти нього. Кожен, кого заарештовано або затримано згідно з положеннями підпункту «с» частини 1 цієї статті, має негайно постати перед суддею чи іншою посадовою особою, якій закон надає право здійснювати судову владу, і йому має бути забезпечено розгляд справи судом упродовж розумного строку або звільнення під час провадження. Таке звільнення може бути обумовлене гарантіями з'явитися на судові засідання [2].

Отже, коли особу затримують за підозрою у вчиненні злочину, частина 2 статті 5 Європейської конвенції не вимагає ані конкретної форми надання необхідної інформації, ані того, щоб надавався повний перелік обвинувачень, висунутих щодо особи, яка затримується. Крім того, коли особа затримується для екстрадиції, інформація, що надається, може бути менш повною [3]. Проте ця інформація повинна надаватися затриманим особам в адекватний спосіб з тим, щоб особа знала причини позбавлення її свободи [4, п. 144].

Затримання особи для її подальшої екстрадиції, що регламентовано в підпункті «f» частини 1 статті 5 Європейської конвенції, межує із законним арештом або затриманням особи для допровадження її до компетентного судового органу за наявності обґрунтованої підозри у вчиненні нею

правопорушення, передбаченим підпунктом «с» частини 1 статті 5 цієї ж конвенції.

Проаналізуємо різницю в правозастосуванні положень підпунктів «с» та «f» частини 1 статті 5 Європейської конвенції на прикладі ситуації, що була предметом розгляду Європейського суду з прав людини в справі «Солдатенко проти України». Так, Солдатенка було взято під варту для екстрадиції його з України до Туркменістану. Заявника затримали на підставі постанови про міжнародний розшук, яку винесли органи влади Туркменістану, і його повідомили про це в день затримання. Солдатенка також повідомили про те, що розслідування в його кримінальній справі триває в Туркменістані, а не в Україні.

Отже, частина 1 статті 5 Європейської конвенції застосована в цій справі. Це положення не вимагає наявності підстав уважати, що тримання під вартою особи стосовно якої вчиняються дії для її екстрадиції, потребується, наприклад, для того, щоб запобігти вчиненню нею правопорушення чи її втечі. У цьому зв'язку частина 1(f) статті 5 Європейської конвенції передбачає захист на рівні, відмінному від рівня захисту за частиною 1(c) статті 5 Європейської конвенції: усе, що потребується згідно з підпунктом (f), – це здійснювана «процедура депортації або екстрадиції». Тому для цілей частини 1(f) статті 5 Європейської конвенції не має суттєвого значення, з якого погляду – національного законодавства чи Європейської конвенції – може бути виправдане рішення про екстрадицію, на підставі якого здійснено затримання [5, п. 109].

Водночас потрібно визначити, чи було тримання заявника під вартою «законним» для цілей частини 1(f) статті 5 Європейської конвенції, з конкретним урахуванням процесуальних гарантій, які забезпечуються національною правовою системою. У питаннях з'ясування «законності» взяття під варту і, зокрема у визначенні того, чи було дотримано «процедуру, установлену законом», Європейська конвенція, по суті, відсилає до національного законодавства і встановлює обов'язок забезпечувати дотримання матеріально-правових та процесуальних норм такого законодавства, водночас вимагаючи також, щоб будь-яке позбавлення свободи відповідало меті статті 5 Європейської конвенції, яка полягає в захисті людини від свавілля [6, п.п. 42, 50].

Коли йдеться про позбавлення свободи, надзвичайно важливою умовою є забезпечення загального принципу юридичної визначеності. Установлюючи, що будь-яке позбавлення свободи має здійснюватися «відповідно до процедури, установленої законом», частина 1 статті 5 Європейської конвенції не просто відсилає до національного закону; як і словосполучення «згідно із законом» і «установлені законом» у частині другій статей 8-11 Європейської конвенції, це також стосується «якості закону», вимагаючи від закону відповідності принципів верховенства права – ця ідея пронизує всі статті Європейської конвенції. При цьому «якість закону» означає, що у випадку, коли національний закон передбачає можливість позбавлення свободи, такий закон має бути достатньо

доступним, чітко сформульованим і передбачуваним у своєму застосуванні – для того, щоб виключити будь-який ризик свавілля.

2. *Гарантування безпеки в разі екстрадиції особи (у контексті статті 3 Європейської конвенції).*

Питання екстрадиції особи має вирішуватися не автоматично, а після ретельного вивчення всіх відповідних чинників та конкретного кримінального провадження. Відсутність індивідуального підходу й неврахування ситуації з правами людини в запитуючій стороні при ухваленні рішення про екстрадицію суперечитиме вимогам статті 3 Європейської конвенції [5, п. 65].

Так, у справі «Салах Шеех проти Нідерландів» Європейський суд з прав людини визнав, що в разі повернення заявника до Сомалі буде порушено статтю 3 Європейської конвенції, оскільки національні органи влади не могли гарантувати його безпеки [7, п. 147]. Аналогічне порушення було визнано в справі «Солдатенко проти України», коли правоохоронні органи України не врахували ситуацію з правами людини в Туркменістані при ухваленні рішення про екстрадицію особи [5, п. 65].

Таким чином, екстрадиція особи Договірною державою може стати підставою для порушення питання про застосування статті 3 Європейської конвенції, отже, про відповідальність цієї держави, якщо буде доведено наявність суттєвих підстав уважати, що в разі екстрадиції така особа наразиться в державі, якій її видають, на реальний ризик зазнати поведження, забороненого статтею 3 Європейської конвенції.

Визначення такої відповідальності неминуче потребує оцінки умов у запитуючій країні з огляду вимог статті 3 Європейської конвенції. Однак питання не полягає в оцінці або встановленні відповідальності запитуючої країни згідно із загальним міжнародним правом. Відповідальність, яка при цьому визначається або може бути визначена згідно з Європейською конвенцією, – це відповідальність запитованої Договірної держави, яка видає особу, за дії, учинення яких стає безпосередньою причиною того, що особа наражається на ризик зазнати забороненого нелюдського поведження [8, п. 73].

Погане поведження має досягати певного мінімального рівня жорстокості й лише тоді воно підпадатиме під дію статті 3 Європейської конвенції. Оцінка такого мінімального рівня має, цілком природно, відносний характер; вона залежить від усіх обставин справи, таких як характер і контекст відповідного поведження або покарання, способу та методу вчинення відповідних дій, тривалості поведження, його фізичних і психічних наслідків.

Поведження вважатиметься «нелюдським» у значенні статті 3 Європейської конвенції, якщо воно, зокрема, заздалегідь сплановане, здійснювалося безперервно протягом багатьох годин і спричинило або фактичні тілесні ушкодження, або сильні фізичні чи психічні страждання. Крім того, оцінюючи, чи було покарання або поведження таким, що «принижує гідність» у значенні статті 3 Європейської конвенції, потрібно також визначити, чи було його метою принизити й зневажити відповідну особу і якщо йдеться про його наслідки – чи позначилося воно несприятливо

на її особистості в спосіб, несумісний з вимогами статті 3 Європейської конвенції [9, п.п. 134-136].

Джерелами оцінки ситуації щодо жорстокого поводження в контексті статті 3 Європейської конвенції, як правило, є матеріали:

- 1) неурядової організації «Міжнародна Амністія»;
- 2) від урядових джерел, включаючи Державний департамент США;
- 3) Гельсінської Федерації з прав людини [4, п. 111].

Важливим аспектом при вирішенні питання щодо екстрадиції особи є суб'єкт гарантування не порушення статті 3 Європейської конвенції. Так, у справі Європейського суду з прав людини «Солдатенко проти України» зазначено, що у своєму листі від 19 квітня 2007 року перший заступник Генерального прокурора Туркменістану запевнив Україну, що стосовно особи, видача якої запитувалася, вимоги статті 3 Європейської конвенції буде виконано і що після екстрадиції її не буде піддано катуванню, нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню. Проте Україною не встановлено, чи в першого заступника Генерального прокурора Туркменістану або установи, яку він представляє, є повноваження надавати такі запевнення від імені держави [5, п. 73].

3. Гарантування справедливого судового розгляду в разі екстрадиції особи (у контексті статті 6 Європейської конвенції).

При вирішенні питання про екстрадицію особи компетентні органи влади запитуючої держави мають надати додаткові гарантії стосовно того, що в разі екстрадиції особі буде забезпечено право на справедливий судовий розгляд.

Зі своєї сторони компетентні органи держави, до якої надійшов запит про екстрадицію особи, мають вивчити відповідні міжнародні матеріали, у яких характеризується ситуація щодо дотримання принципу справедливості судового розгляду.

Тож питання за статтею 6 Європейської конвенції у зв'язку з рішенням про екстрадицію може бути порушене лише за виняткових обставин, коли особі вже відмовлено або існує ризик того, що їй відверто відмовлять у справедливому судовому розгляді її справи в запитуючій країні.

4. Вичерпання та ефективність національних засобів захисту.

Згідно зі статтею 13 Європейської конвенції кожен, чій права та свободи, визнані в цій конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження [2]. Метою Європейської конвенції є захист не теоретичних та ілюзорних прав, а прав практичних та ефективних [4, п. 90]. За практикою Європейського суду з прав людини поняття ефективного засобу юридичного захисту вимагає здатності такого засобу не допустити здійснення заходів, які суперечать Європейській конвенції й наслідки яких можуть бути незворотними.

Відповідний засіб юридичного захисту на час учинення процесуальних дій щодо екстрадиції особи має бути ефективним та існувати як у теорії, так і на практиці; тобто він має бути доступним, здатним забезпечити особі, яка екстрадується, сатисфакцію у зв'язку з її скаргами й надавати достатні шанси на успіх [10, п. 71].

Особа, яка підлягає екстрадиції, зі свого боку повинна вичерпати національний засіб юридичного захисту, або він (засіб), з якихось причин, має бути неадекватним і неефективним за існуючих обставин справи, або існують особливі обставини, які виправдовують недотримання особою цієї вимоги [11, п. 107].

Тож, щоб засіб юридичного захисту в справі про екстрадицію був ефективним, має існувати можливість ефективної перевірки судами законності – на матеріальних і процесуальних підставах – здійснення правоохоронним органом своїх повноважень і скасування відповідного рішення в разі потреби.

Чинне кримінальне процесуальне законодавство України містить механізми ефективного юридичного захисту особи, видача якої запитується. Відповідно до частини 1 статті 590 КПК України після вивчення матеріалів екстрадиційної перевірки центральний орган України приймає рішення про видачу особи (екстрадицію) або відмову у видачі (екстрадиції) іноземній державі. Рішення виносяться керівником центрального органу України або уповноваженою ним особою.

Рішення про видачу особи (екстрадицію) може бути оскаржено особою, стосовно якої воно прийняте, її захисником чи законним представником до слідчого судді, у межах територіальної юрисдикції якого така особа тримається під вартою. Якщо до особи застосовано запобіжний захід, не пов'язаний з триманням під вартою, скарга на рішення про видачу такої особи (екстрадицію) може бути подана до слідчого судді, у межах територіальної юрисдикції якого розташований відповідний центральний орган України (частина 1 статті 591 КПК України) [12].

Висновки. Таким чином, аналіз практики Європейського суду з прав людини щодо порушень основоположних прав особи, видача (екстрадиція) якої запитується, дозволив визначити такі фактори, що впливають на гарантії дотримання прав і свобод особи, та які потрібно враховувати при прийнятті відповідних рішень: 1) законність затримання для екстрадиції; 2) гарантування безпеки в разі екстрадиції особи (у контексті статті 3 Європейської конвенції); 3) гарантування справедливого судового розгляду в разі екстрадиції особи (у контексті статті 6 Європейської конвенції); 4) вичерпання та ефективність національних засобів захисту.

Використані джерела:

1. Міжнародний розшук та видача осіб, які вчинили кримінальне правопорушення: навчальний посібник / І.В. Басиста, В.І. Галаган, О.М. Калачова, Л.В. Максимів. – Івано-Франківськ, 2015. – 235 с.

2. Конвенція про захист прав людини й основоположних свобод від 04.11.1950 : офіц. текст : за станом на 6 червня 2015 року / Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. - Режим доступу до сайту : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_004/paran42#n42.

3. К. проти Бельгії (К. v. Belgique) : рішення Європейського суду з прав людини від 5 липня 1984 року в справі за скаргою № 10819/84 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng>.

4. Кабулов проти України : рішення Європейського суду з прав людини від 19 листопада 2009 року в справі за скаргою № 41015/04 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_881/page.

5. Солдатенко проти України : рішення Європейського суду з прав людини від 23 жовтня 2008 року в справі за скаргою № 2440/07 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_504.

6. Амюр проти Франції (Amuur v. France) : рішення Європейського суду з прав людини від 25 червня 1996 року в справі за скаргою № 19776/92 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng>.

7. Салах Шеех проти Нідерландів (Salah Sheekh v. the Netherlands) : рішення Європейського суду з прав людини від 11 січня 2007 року в справі за скаргою № 1948/04 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng>.

8. Гарабасєв проти Росії (Garabayev v. Russia) : рішення Європейського суду з прав людини від 8 вересня 2005 року в справі за скаргою № 38411/02 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.srji.org/resources/search/38/>.

9. Сааді проти Італії (Saadi v. Italy) : рішення Європейського суду з прав людини від 28 лютого 2008 року в справі за скаргою № 37201/06 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng>.

10. Чайковський проти України : рішення Європейського суду з прав людини від 15 жовтня 2009 року в справі за скаргою № 2295/06 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974_551.

11. Данкевич проти України : рішення Європейського суду з прав людини від 29 квітня 2003 року в справі за скаргою № 40679/98 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.eurocourt.org.ua/Article.asp?AId=680>.

12. Кримінальний процесуальний кодекс України : офіц. текст : за станом на 6 червня 2015 року [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу до сайту : <http://www.zakon.rada.gov.ua/>.

Стаття надійшла до редколегії 15.03.2017

Кулик М. И. Соблюдение прав человека, выдача (экстрадиция) которого запрашивается, с учетом практики Европейского суда по правам человека

Статья посвящена анализу практики Европейского суда по правам человека на предмет нарушений государством гарантированных Европейской конвенцией прав при разрешении вопроса об экстрадиции лица.

Во время принятия решения об экстрадиции уполномоченные правоохранительные органы Украины должны учитывать ситуацию с соблюдением прав человека в запрашивающем государстве, в частности относительно жестокого обращения. В качестве источников для оценки ситуации относительно жестокого поведения в контексте статьи 3 Европейской конвенции целесообразно использовать материалы неправительственной организации «Международная амнистия»; информацию из правительственных источников, включая Государственный департамент США; материалы Хельсинской Федерации по правам человека.

Определены факторы, которые влияют на гарантии соблюдения основоположных прав и свобод человека, и которые необходимо учитывать при принятии Украиной решения об экстрадиции. Это законность задержания с целью экстрадиции; гарантирование безопасности в случае экстрадиции лица (в контексте статьи 3 Европейской конвенции); гарантирование справедливого судебного рассмотрения в случае экстрадиции лица (в контексте статьи 6 Европейской конвенции); исчерпание и эффективность национальных средств защиты.

Ключевые слова: *задержание, экстрадиция, права человека, жестокое обращение, Европейский суд по правам человека, Конвенция о защите прав человека и основоположных свобод.*

Kulyk M. Respect for Human Rights of Person under Requested Extradiction Taking into Account Practice of European Court of Human Rights

The article is devoted to the analysis of the practice of the European Court of Human Rights for violations by the state of the rights guaranteed by the European Convention in resolving the issue of extraditing a person.

During the decision on extradition, the authorized law enforcement agencies of Ukraine must take into account the situation with respect for human rights in the requesting state, in particular concerning cruel treatment. As sources for assessing the situation of a cruel attitude in the context of Article 3 of the European Convention, it is appropriate to use the materials of the non-governmental organization Amnesty International; Information from government sources, including the US Department of State; Materials of the Helsinki Federation for Human Rights.

When deciding on the extradition of a person competent authorities of the requesting state must provide additional guarantees to the effect that if extradited person will be provided with the right to a fair trial.

Proved position to remedy in a case of extradition to be effective, it should be possible effectively verifiable legality courts - on substantive and procedural grounds - the law enforcement authority of its powers and cancel relevant decision, if necessary.

The factors that influence the guarantees of observance of fundamental human rights and freedoms are determined. They must be taken into account when Ukraine makes a decision on extradition. This is the lawfulness of detention for the purpose of extradition; Guaranteeing security in case of extradition of a person (in the context of Article 3 of the European Convention); Guaranteeing a fair trial in the event of the extradition of a person (in the context of Article 6 of the European Convention); Exhaustion and effectiveness of national remedies.

Key words: *detention, extradition, human rights, cruel treatment, European Court of Human Rights, Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms.*

УДК 343.98

А. М. Лисенко,
І. В. Лисенко

ТАКТИЧНІ АСПЕКТИ ПОШУКУ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ПІД ЧАС ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ, ПОВ'ЯЗАНИМ З ТЕРОРИСТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Статтю присвячено узагальненню напрямів збору та використання оперативно-розшукової інформації в протидії злочинам, пов'язаним з